

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Složka sady	VY_12_INOVACE_LK_CJ.6.10
Autor	Mgr. Radka Florianová
Vzdělávací oblast	Jazyk a jazyková komunikace
Vzdělávací obor	Český jazyk a literatura
Předmět	Literární klub
Tematický okruh	Pohádky
Téma	Nejkrásnější místo na světě
Ročník	6.
Rozsah vyučovací jednotky	1 vyučovací hodina
Očekávaný výstup	Žák: - pojmenuje charakteristické znaky pohádky - třídí pohádky podle vzniku - uvede pohádky jiných národů - formuluje ústně i písemně dojmy ze své četby
Metodický postup	1. V obálce najde žák text pohádky, která se „pomotala“. Sestaví pohádku tak, jak ji autor původně napsal. Po zkontrolování si pohádku nalepí na prázdný papír, který dostal. 2. Žák zodpoví otázky z pracovního listu. 3. Úkol k zamyšlení.
Druh učebního materiálu	Text Pracovní list
Materiál ověřen při výuce	Datum: 15. 11. 2011 Třída: 6.A
Zdroj	DRIJVEROVÁ, Martina. <i>Příběhy z hradů a zámků</i> . Praha : Knižní klub, 2007. Nejkrásnější místo na světě, s. 29 - 32. ISBN 978-80-242-1979-0.
Poznámka	Žáci budou potřebovat lepidlo.

Text k nastříhání:
Nejkrásnější místo na světě

D.

Žil jeden sedlák a měl tři syny. Když byli malí, pomáhali na poli, pásli ovce a kozy a sekali trávu. Když vyrostli, řekl jim otec: „Teď najmu na práci pacholky a vy se vydáte do světa na zkušenou.“

První dva bratři, Alfredo a Juan, byli nadšení: „Po ničem jiném netoužíme! Uvidíme cizí města, vesnice, hory, řeky... a kdoví, jaká dobrodružství ještě prožijeme!“

„Pokud jde o mě,“ řekl nejmladší hoch, Pedro, „já bych radši zůstal doma. Domov, to je... nejkrásnější místo na světě!“

„Jak to víš, když jsi nikdy nikde jinde nebyl?“ smáli se mu bratři. „Cítím to v srdci,“ řekl Pedro.

„Do světa půjdete všichni!“ rozhodl otec. „Pak teprve zjistíte, zda je vám domov skutečně tak drahý, zda tu chcete zůstat až do smrti.“

„Můžeme vyrazit hned zítra!“ řekl Alfredo. „Jen nám dej peníze, otče, koně si už osedláme sami.“

„Ale kdepak,“ zasmál se sedlák. „Koně přece potřebuji v hospodářství. A peníze také nedostanete - ty si musíte ve světě vydělat!“

F.

Otcovo slovo platí, ať je jakékoli. Tak se ti tři bratři vydali do světa na zkušenou pěšky a bez penízku v kapse.

Vyšli z rodné vesnice, šli a šli prašnou cestou, až došli na rozcestí.

„My jsme tři a cesty jsou také tři,“ povídá nejstarší, Alfredo. „Každý z nás si jednu zvolí a vydá se po ní. Za rok a den se tu opět sejdem - povíme si, co jsme prožili a čemu jsme se naučili. Tak, bratři, vybírejte, kudy se dáte!“

„Já půjdu cestou k lesu!“ rozhodl se Juan.

„Pokud jde o mě,“ povídá Pedro, „já bych se nejradši vrátil domů. Ale když do světa musím, půjdu tou cestou k moři.“

„A na mě zbyla cesta k horám,“ řekl Alfredo. „Jděte, bratři, a Bůh vám zehnej!“

C.

Tak se mládenci rozešli na dlouhý čas a my se podíváme, jak se jim vedlo. Juan došel do hlubokého lesa. Šel cestou širokou, šel pěšinkou, nakonec skončil v houští. Už si myslel, že se z lesa nedostane, když zaslechl štěkot psů. Zanedlouho se před ním objevil lovec.

„Co zde děláš, příteli?“

„Naučím tě střílet, když mi budeš zadarmo pomáhat,“ řekl lovec. Juan kývl a zůstal u lovce celý rok. A bylo mu to k užitku! Naučil tak dobře, že zasáhl i lističek na vrcholku stromu.

Druhý bratr, Alfredo, šel, jak víme, k horám. Tam potkal člověka, rozhlížel dalekohledem.

„Co zde děláš, příteli?“ zeptal se ten člověk.

„Jdu do světa na zkušenou, chci se něčemu naučit.“

„Naučím tě brousit sklo, když mi budeš zadarmo pomáhat,“ řekl si Alfredo kývl a zůstal v jeho dílně po celý rok. A bylo mu to k užitku vybrousit takové čočky, kterými by i slepý uviděl.

Nejmladší, Pedro, došel k moři. Tam potkal lodníka. „Co zde děláš, příteli?“ zeptal se ho lodník.

„Jdu do světa na zkušenou, chci se něčemu naučit.“

„Naučím tě stavět lodě, když mi budeš zadarmo pomáhat,“ řekl lodník.

B.

Pedro kývl a zůstal u moře celý rok. A bylo mu to k užitku! Naučil se stavět lodě.

Za rok a den se bratři opět sešli na rozcestí, Vypověděli si, jak se měli a co se naučili, a pak se Alfredo zeptal: „Co chcete dělat nyní?“

„Šel bych znova do světa!“ povídá Juan.

„Pokud jde o mě,“ usmál se Pedro, „já bych se chtěl vrátit domů.“

„Tak to ne!“ rozhodl nejstarší. „Dověděl jsem se, že našemu králi unesli princeznu. Kdo ji najde a vysvobodí, dostane ji za ženu a královský zámek k tom.“

„To by se mi líbilo!“ zasmál se Juan.

„Pokud jde o mě.. .,“ začal Pedro, ale bratři ho zarazili: „My víme domů, šel bys domů. Ale představ si to ubohé děvče, jak asi pláče!“

„Musí být moc nešťastná,“ uznal Pedro. „Tak já ji půjdu s vámi hledat. Jen kdybychom věděli, kde může být!“

„Snadná pomoc!“ zasmál se Alfredo. Vytáhl dalekohled, který sám zhotovil, a rozhlíží se.

„Už ji vidím! Sedí ve zlaté věži na ostrově černých skal a hlídá ji tam příšera. Jdeme za ní?“

„Jdeme,“ kývli bratři.

E.

Po několika dnech došli k moři a Pedro na břehu postavil loďku, vydali k ostrovu.

Z dálky zlatá věž jako slunce svítí, ale vlny se kolem ostrova zvedají jako za bouře. To mořská příšera je ocasem čeří. Připluli bratři blíž, čekají, až nestvůra vynoří z vody hlavu. Jak se objevily zlé oči, vytáhl Juan pušku a jedinou ranou obludu skolil.

Pak vešli mládenci do věže a na bílém lůžku našli princeznu. Krásná je jako růže, naráz se do ní zamilovali. A teprve teď je napadlo: princezna je jedna ...a oni jsou tři! Kohopak si vezme za manžela?

„O tom rozhodne můj otec!“ řekla princezna, když se jí svěřili. „Ale nebojte se, žádný z vás nepřijde zkrátka, král vás jistě dobře odmění!“

Tak odvezli bratři princeznu domů, na královský zámek. To se král štěstím plakal - vždyť si myslel, že už dceru neuvidí! Jen mu dělalo starost, který z mláďenců se má stát jejím ženichem. „Povězte, co jste pro učinili?“

„Já ji našel, díky dalekohledu!“ povídá Alfredo.

„Já postavil loď, abychom k ní dopluli!“ vysvětlil Pedro.

„A já zastřelil stvůru, co ji hlídala,“ řekl Juan.

A.

„Všichni máte stejnou zásluhu,“ vzdychl si král. „Všichni byste měli dostat princeznu – ale mám jen jednu dceru. Co s tím?“

Tu zasáhla princezna: „Povězte mi, moji milí, jak bychom spolu žili po svatbě?“ „Jak, jak,“ kroučí hlavou Alfredo a Juan. „Přece tady v zámku bychom žili, nic bychom nedělali a měli se dobře.“

„Pokud jde o mě,“ povídá Pedro, „já bych se chtěl vrátit domů. Zas bych oral, sil, pásal ovce a kozy...“

„Takový život by se mi také zamlouval!“ vykřikla princezna. „Tebe si vezmu!“

A slavila se svatba. Po ní odjel Pedro se ženou na otcův statek. To se rozumí, že vezli mnoho zlata, budou moci koupit další pole, koně a krávy ...

Alfredo a Juan zůstali na zámku se starým králem, aby mu nebylo smutno. Oženili se s dvorními dámami. Tak se všem dobře vedlo. Ale nejšťastnější byl Pedro. Když totiž uviděl po dlouhé době rodný kraj, srdce se mu rozbušilo: Ano, je to tak. Domov je to nejkrásnější místo na světě! Nic se mu nevyrovná.

Nejkrásnější místo na světě

I. V obálce najdeš text pohádky, která se „pomotala“. Tvůj úkol není zrovna jednoduchý – sestav pohádku tak, jak ji autor původně napsal. Až si zkontroluješ, jestli jsi ji poskládal/a správně, tak si pohádku nalep na prázdný papír, který jsi dostal/a.

II. Zodpověz následující otázky:

a) V jaké zemi se pohádka podle tebe odehrává? Zdůvodni.

b) Kdo jsou hlavní postavy?

c) Kdo chtěl zůstat doma? Proč?

d) Co dal otec synům na cestu? Proč?

e) Jakou cestu si zvolili bratři na rozcestí?

f) Co se na své cestě naučili?

g) Kdy se znovu sešli?

h) Vrátili se po setkání domů?

i) Koho zachránili?

j) Kdo nakonec získal ruku princezny? Proč?

k) Najdi rysy pohádky.

III. K zamyšlení:

Které místo bylo pro Pedra nejkrásnější na světě? Souhlasíš s jeho názorem?
Zdůvodni.

ŘEŠENÍ:

Nejkrásnější místo na světě

I. V obálce najdeš text pohádky, která se „pomotala“. Tvůj úkol není zrovna jednoduchý – sestav pohádku tak, jak ji autor původně napsal. Až si zkontroluješ, jestli jsi ji poskládal/a správně, tak si pohádku nalep na prázdný papír, který jsi dostal/a. **D, F, C, B, E, A**

II. Zodpověz následující otázky:

a) V jaké zemi se pohádka podle tebe odehrává? Zdůvodni.

Pohádka se odehrává ve Španělsku. Synové mají španělská jména – Alfredo, Juan, Pedro.

b) Kdo jsou hlavní postavy?

Tři bratři - Alfredo, Juan, Pedro.

c) Kdo chtěl zůstat doma? Proč?

Doma chtěl zůstat Pedro.

„Pokud jde o mě,“ řekl nejmladší hoch, Pedro, „já bych radši zůstal doma. Domov, to je... nejkrásnější místo na světě!“

d) Co dal otec synům na cestu? Proč?

Nic jim nedal.

„Jen nám dej peníze, otče, koně si už osedláme sami.“

„Ale kdepak,“ zasmál se sedlák. „Koně přece potřebuji v hospodářství. A peníze také nedostanete - ty si musíte ve světě vydělat!“

e) Jakou cestu si zvolili bratři na rozcestí?

„Já půjdu cestou k lesu!“ rozhodl se Juan.

„Pokud jde o mě,“ povídá Pedro, „já bych se nejradši vrátil domů. Ale když do světa musím, půjdu tou cestou k moři.“

„A na mě zbyla cesta k horám,“ řekl Alfredo. „Jděte, bratři, a Bůh vám žehnej!“

f) Co se na své cestě naučili?

Juan se naučil střílet, Alfredo se naučil brousit čocky a Pedro se naučil stavět lodě.

g) Kdy se znovu sešli?

Za rok a den se bratři opět sešli na rozcestí.

h) Vrátili se po setkání domů?

Ne.

i) Koho zachránili?

Princeznu.

j) Kdo nakonec získal ruku princezny? Proč?

Tu zasáhla princezna: „Povězte mi, moji milí, jak bychom spolu žili po svatbě?“ „Jak, jak,“ kroutil hlavou Alfredo a Juan. „Přece tady v zámku bychom žili, nic bychom nedělali a měli se dobře.“

„Pokud jde o mě,“ povídá Pedro, „já bych se chtěl vrátit domů. Zas bych oral, sil, pásal ovce a kozy...“

„Takový život by se mi také zamlouval!“ vykřikla princezna. „Tebe si vezmu!“

k) Najdi rysy pohádky.

Např.: Pohádkový začátek, motiv cesty, záchrana princezny, číslovka tři – 3 bratři, 3 cesty.

III. K zamyšlení:

Které místo bylo pro Pedra nejkrásnější na světě? Souhlasíš s jeho názorem? Zdůvodni.

Domov, to je... nejkrásnější místo na světě!“

Správný text pohádky:

Nejkrásnější místo na světě

Žil jeden sedlák a měl tři syny. Když byli malí, pomáhali na poli, pásli ovce a kozy a sekali trávu. Když vyrostli, řekl jim otec: „Teď najmu na práci pacholky a vy se vydáte do světa na zkušenou.“

První dva bratři, Alfredo a Juan, byli nadšeni: „Po ničem jiném netoužíme! Uvidíme cizí města, vesnice, hory, řeky... a kdoví, jaká dobrodružství ještě prožijeme!“

„Pokud jde o mě," řekl nejmladší hoch, Pedro, „já bych radši zůstal doma. Domov, to je... nejkrásnější místo na světě!“

„Jak to víš, když jsi nikdy nikde jinde nebyl?“ smáli se mu bratři. „Cítím to v srdci," řekl Pedro.

„Do světa půjdete všichni!" rozhodl otec. „Pak teprve zjistíte, zda je vám domov skutečně tak drahý, zda tu chcete zůstat až do smrti.“

„Můžeme vyrazit hned zítra!" řekl Alfredo. „Jen nám dej peníze, otče, koně si už osedláme sami.“

„Ale kdepak," zasmál se sedlák. „Koně přece potřebuji v hospodářství. A peníze také nedostanete - ty si musíte ve světě vydělat!“

Otcovo slovo platí, ať je jakékoli. Tak se ti tři bratři vydali do světa na zkušenou pěšky a bez penízku v kapse.

Vyšli z rodné vesnice, šli a šli prašnou cestou, až došli na rozcestí.

„My jsme tři a cesty jsou také tři," povídá nejstarší, Alfredo. „Každý z nás si jednu zvolí a vydá se po ní. Za rok a den se tu opět sejdeme - povíme si, co jsme prožili a čemu jsme se naučili. Tak, bratři, vybírejte, kudy se dáte!“

„Já půjdu cestou k lesu!“ rozhodl se Juan.

„Pokud jde o mě," povídá Pedro, „já bych se nejradši vrátil domů. Ale když do světa musím, půjdu tou cestou k moři.“

„A na mě zbyla cesta k horám," řekl Alfredo. „Jděte, bratři, a Bůh vám žehnej!“

Tak se mládenci rozešli na dlouhý čas a my se podíváme, jak se jim vedlo. Juan došel do hlubokého lesa. Šel cestou širokou, šel pěšinkou, nakonec skončil v houští. Už si myslel, že se z lesa nedostane, když zaslechl štěkot psů. Zanedlouho se před ním objevil lovec.

„Co zde děláš, příteli?“

„Naučím tě střílet, když mi budeš zadarmo pomáhat,“ řekl lovec. Juan kývl a zůstal u lovce celý rok. A bylo mu to k užitku! Naučil tak dobře, že zasáhl i lísteček na vrcholku stromu.

Druhý bratr, Alfredo, šel, jak víme, k horám. Tam potkal člověka, rozhlížel dalekohledem.

„Co zde děláš, příteli?“ zeptal se ten člověk.

„Jdu do světa na zkušenou, chci se něčemu naučit.“

„Naučím tě brousit sklo, když mi budeš zadarmo pomáhat,“ řekl si Alfredo kývl a zůstal v jeho dílně po celý rok. A bylo mu to k užitku vybrousit takové čočky, kterými by i slepý uviděl.

Nejmladší, Pedro, došel k moři. Tam potkal lodníka. „Co zde děláš, příteli?“ zeptal se ho lodník.

„Jdu do světa na zkušenou, chci se něčemu naučit.“

„Naučím tě stavět lodě, když mi budeš zadarmo pomáhat,“ řekl lodník.

Pedro kývl a zůstal u moře celý rok. A bylo mu to k užitku! Naučil se stavět lodě.

Za rok a den se bratři opět sešli na rozcestí, Vypověděli si, jak se měli a co se naučili, a pak se Alfredo zeptal: „Co chcete dělat nyní?“

„Šel bych znova do světa!“ povídá Juan.

„Pokud jde o mě,“ usmál se Pedro, „já bych se chtěl vrátit domů.“

„Tak to ne!“ rozhodl nejstarší. „Dověděl jsem se, že našemu králi unesli princeznu. Kdo ji najde a vysvobodí, dostane ji za ženu a královský zámek k tom.“

„To by se mi líbilo!“ zasmál se Juan.

„Pokud jde o mě.. .,“ začal Pedro, ale bratři ho zarazili: „My víme domů, šel bys domů. Ale představ si to ubohé děvče, jak asi pláče!“

„Musí být moc nešťastná,“ uznal Pedro. „Tak já ji půjdu s vámi hledat. Jen kdybychom věděli, kde může být!“

„Snadná pomoc!“ zasmál se Alfredo. Vytáhl dalekohled, který sám zhotovil, a rozhlíží se.

„Už ji vidím! Sedí ve zlaté věži na ostrově černých skal a hlídá ji tam příšera. Jdeme za ní?“

„Jdeme,“ kývli bratři.

Po několika dnech došli k moři a Pedro na břehu postavil loďku, vydali k ostrovu.

Z dálky zlatá věž jako slunce svítí, ale vlny se kolem ostrova zvedají jako za bouře. To mořská příšera je ocasem čeří. Připluli bratři blíž, čekají, až nestvůra vynoří z vody hlavu. Jak se objevily zlé oči, vytáhl Juan pušku a jedinou ranou obludu skolil.

Pak vešli mládenci do věže a na bílém lůžku našli princeznu. Krásná je jako růže, naráz se do ní zamilovali. A teprve teď je napadlo: princezna je jedna ...a oni jsou tři! Kohopak si vezme za manžela?

„O tom rozhodne můj otec!“ řekla princezna, když se jí svěřili. „Ale nebojte se, žádný z vás nepřijde zkrátka, král vás jistě dobře odmění!“

Tak odvezli bratři princeznu domů, na královský zámek. To se král štěstím plakal - vždyť si myslel, že už dceru neuvidí! Jen mu dělalo starost, který z mláďenců se má stát jejím ženichem. „Povězte, co jste pro učinili?“

„Já ji našel, díky dalekohledu!“ povídá Alfredo.

„Já postavil loď“, abychom k ní dopluli!“ vysvětlil Pedro.

„A já zastřelil stvůru, co ji hlídala,“ řekl Juan.

„Všichni máte stejnou zásluhu,“ vzdychl si král. „Všichni byste měli dostat princeznu – ale mám jen jednu dceru. Co s tím?“

Tu zasáhla princezna: „Povězte mi, moji milí, jak bychom spolu žili po svatbě?“ „Jak, jak,“ kroučí hlavou Alfredo a Juan. „Přece tady v zámku bychom žili, nic bychom nedělali a měli se dobře.“

„Pokud jde o mě,“ povídá Pedro, „já bych se chtěl vrátit domů. Zas bych oral, sil, pásal ovce a kozy...“

„Takový život by se mi také zamlouval!“ vykřikla princezna. „Tebe si vezmu!“

A slavila se svatba. Po ní odjel Pedro se ženou na otcův statek. To se rozumí, že vezli mnoho zlata, budou moci koupit další pole, koně a krávy ...

Alfredo a Juan zůstali na zámku se starým králem, aby mu nebylo smutno. Oženili se s dvorními dámami. Tak se všem dobře vedlo. Ale nejšťastnější byl Pedro. Když totiž uviděl po dlouhé době rodný kraj, srdce se mu rozbušilo: Ano, je to tak. Domov je to nejkrásnější místo na světě! Nic se mu nevyrovná.